Met je Geest naar aarde verbinden wie kan spirit vernietigen

O meester, neem haar al deze verschijnselen af, de Goden vervloeken mijn leven en zij brengt leed en smart over mij en de kinderen.”
„Wij zullen haar afsluiten, Venry, zoodat haar gevoelens blijven slapen. In waarheid is zij zeer gevoelig, doch dit is voor haar niets dan ellende. Wij zouden van haar een waardige priesteres kunnen maken, doch nu is zij Moeder en haar instellen is verward. Ken je deze werking, Venry?”
„Ja, Dectar, ik zie wat in haar leeft, het is mij duidelijk.”
„Haar innerlijk leven heeft zich op deze wijze gesplitst, Venry. Voor velen is het juist de allereenvoudigste ontwikkeling, voor haar is ze noodlottig, deze gevoeligheid brengt haar in een onevenwichtigen toestand. Wij zullen om haar gaven een dichte aura leggen en een tijd lang aan haar denken. Wanneer al die krachten weer in slaap zijn, kunnen wij ophouden; dan is zij voor dit leven daarvan bevrijd.”
Om haar innerlijk leven legden wij nu een dicht waas, opgebouwd door concentratie en krachtigen wil. Na een kort oogenblik was deze ziel van die opdringerige en verwoestende kracht bevrijd en genezen. Dectar zei tot den man: „Gij kunt haar laten slapen, in haar slaap zal zij genezen. Al die vreeselijke gaven zijn thans uit haar verdwenen.”

wezen. In alles, in welk stadium de mensch en het dierlijke wezen zich ook bevond, zie je de reïncarnatie, of ook het dierlijke wezen was in eerste instantie ten doode opgeschreven en was Gods schepping en openbaringsproces vernietigd. Steeds maar weer de wedergeboorte op aarde en op andere planeten.
Dit is het aanvaarden van een hoogeren toestand, totdat dier en mensch het volmaakte organisme hebben ontvangen.
De mensch dus heeft den hoogsten graad, wat het goddelijke bewustzijn is, maar ook het dier bezit een cosmische afstemming, doch het bereikt niet onze hoogte. Dier en mensch, ik zeide het reeds, is één, het kent en het heeft één bezieling en is Gods leven. Doordat de mensch het goddelijke wezen is, heeft de mensch ook maar één weg te volgen.

Maar het wonderbaarlijke van dit wordingsproces is, dat toen
de mensch den tweeden graad op cosmische afstemming, waar
wij aanstonds heengaan, had bereikt en noch mensch noch dier
was, tevens het dierlijke wezen in een voordierlijken toestand
was gekomen. Het dier volgde echter het menschelijke wezen
op den voet en toen de mensch den derden graad, de planeet
aarde, had bereikt, had ook het dierlijke wezen zijn vooreeuwsche
organisme afgelegd. Toch drong dit dierlijke wezen op den
derden graad door; daar leefden in vroegere tijden voordierlijke
gedrochten, doch ook de mensch had zijn volmaakten toestand
nog niet bereikt. Dat alles zul je leeren kennen en ga ik je
duidelijk maken.
Je ziet, André, hoe innig beide aan elkander verbonden zijn en
het dierlijke wezen het goddelijke wezen volgde. Dit ging milloenen
jaren, neen billioenen eeuwen door en op aarde en in jouw
tijd nu, vindt men het dier en den mensch, die beide hun hoogsten
stoffelijken graad hebben bereikt.
Waarom dus thans voorhistorische diersoorten niet meer op
aarde leven, zal je duidelijk zijn, omdat zij én de mensch in een
hoogeren stoffelijken graad zijn gekomen. In de vele eeuwen die
voorbij zijn, keerde het eene dierlijke wezen na het andere tot
het Al terug en loste dat voorhistorische wezen op. Maar uit God
zijn wij en in God leven wij, dier en mensch en het dierlijke

en het goddelijke wezen — één kracht — zullen weer in die bron
van leven terugkeeren, doch de mensch blijft cosmisch bewust.
Het dierlijke stofwezen op aarde is volmaakt en toch, je ziet het,
daar worden nog nieuwe diersoorten geboren, omdat de diepste
krachten die het dierlijke wezen bezit, nog niet zijn uitgeleefd.
Doch dit zijn maar enkele diersoorten.
Ook leven in oceanen diersoorten, die men nog niet kent en ook
deze wezens zullen eens naai' een hoogeren graad overgaan, dus
naar een anderen toestand en zullen een ander organisme aanvaarden.
Ik spreek hier nu over graden en zoo kennen wij in de
dierlijke wereld zeven graden van dierlijke afstemming. Begrijp
je wat ik bedoel, André? Dan begrijp je tevens, dat ook het dierlijke
wezen zeven cosmische en wel geestelijke en stoffelijke
graden bezit. Is het niet wonderlijk, maar toch eenvoudig?
Wordt een dier opnieuw tot de aarde aangetrokken en zal het
daar geboren worden, dan gaat het zieleleven in het stoffelijke
leven over en handelt en voelt het dier naar den toestand waarin
het is. Dit is dus naar het stoffelijke organisme. Het organisme
bezit een cosmische afstemming, maar in één graad liggen nu
voor het dierlijke leven honderden overgangen en al die overgangen
bevatten zeven graden. De laagste tot de hoogste overgang
is, wat ik b.v. met het roofdier de panter en het huisdier
de kat kan vergelijken. Dit zijn overgangen, André, stoffelijke
graden en het dierlijke wezen handelt naar zijn stoffelijken
graad. Dit zijn overgangen maar in één soort. Begrijp je wat ik
bedoel?”
„Ja, Alcar.”

„Prachtig, dan ga ik verder. Andere diersoorten bezitten in hun toestand duizenden overgangen en toch, je voelt wel wat ik bedoel, behooren al die wezens bij één graad en dat is de stoffelijke maar cosmische afstemming. Wanneer je dit wonderlijke gebeuren begrijpt, verklaart dit al die vele diersoorten op aarde.
Maar al die soorten, groot en klein, bezitten dus één afstemming. Het stoffelijke organisme en dan de soort waarbij deze dieren behooren, geeft het dier die verschrikkelijke kracht mede, maar het instinct, dat het gevoel is, handelt en past zich op natuur-
107
lijke, maar toch wonderlijke wijze aan dat stoffelijke organisme aan. Het huisdier de kat is valsch, een panter niet minder, maar het gevoel van den panter en dat van het huisdier, is één kracht, één leven, doch het stoffelijke organisme dwingt het dier zóó te handelen zooals het geboren is. Wanneei

Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds
i73
overwonnen.
Hierin leefden de allereerste wetten, maar ook ik leefde daarin.
De meesters waren nog niet zoover en dit was mijn wapen, een machtig wapen in mijn eigen handen. Uit dankbaarheid knielde ik neer en dankte de Goden voor deze groote genade en beloofde, dat ik mijn best zou doen. Het is niet te gelooven, zoo dacht ik, maar ik ben er, doch op eigen krachten had ik dit nimmer kunnen bereiken. Maar nu verder. Nu stond ik echter voor een nieuw probleem. Als ik nu heenging, dan was mijn cel leeg en daarover had mijn leider niet gesproken. Lang dacht ik er over na, doch kwam er niet achter. Ik zou nu kunnen heengaan en toch mocht ik geen voet verzetten. Om mij hierin te splitsen was niet eens mogelijk. De meesters zouden het onmiddellijk voelen en kunnen zien.
Een diepe droefheid was het eenige resultaat van dit groote wonder.

Wat mij zooeven nog ontzaglijk toescheen, bleek thans geen
waarde te bezitten. Doch ik hoorde in mij zeggen: „Als u wilt,
dat ik u helpen zal, vraag dan nooit wie ik ben. Luister, mijn
vriend. Ga gerust van hier, ik blijf en zal over uw lichaam
waken. Mocht het noodig zijn, dan daal ik er in af, totdat alle
gevaar voorbij is. U behoeft zich in niets angstig te maken en
kunt nu op volle krachten uw werk verrichten. Mijn gelaat ziet
u niet meer, ook mijn stem zult u voorloopig niet meer hooren
en toch volg ik u in alles en zal van tijd tot tijd tot u spreken.
Gij voelt mij onmiddellijk. Dit is, om alle gevaar uit te sluiten.
Het licht is in u. Ga nu, Venry. U hoort dat ik u ken. Ik zal hier
blijven, totdat u terugkeert. Eerst dan ga ik heen. De meesters
zullen nu tot ons komen, Venry, doch zie toe, hoe ik mijn best
doe."
Nu was ik weer alleen, doch hetgeen nu zou geschieden wilde
ik volgen. Een Hoogepriester trad mijn cel binnen en even
daarna nog twee anderen. Zij waren op weg om de bewoners
van Isis te controleeren. De meesters hadden hun stoffelijke
lichamen verlaten en ik beleefde het doorzoeken van mijn geestelijk
en stoflichaam. Doch dicht in hun nabijheid en toch on-

zichtbaar, stond ik toe te zien en beleefde dit ongelooflijke. Hoe
groot waren de gaven van al deze menschen. Doch zij volgden
het kwaad en behoorden tot de demonen. Doch aan deze mogelijkheid
had ik nimmer gedacht, want ik kon hen in alles volgen.
De meesters van Isis waren op het pad; ik was naast hen en
onbereikbaar. „Mijn wapen is machtig, beste Dectar, machtig,
heel machtig." Hierin leefden de allereerste wetten, maar ook ik leefde daarin. Grond van je
telefoon gesprek
Nu eerst kon mijn werk een aanvang nemen. Eén van hen daalde
in mij af en doorzocht mijn zieleleven. Toch huiverde ik, toen
dit geschiedde. Spoedig keerde hij tot de anderen terug. Allen
doorboorden mijn slapend organisme en zij vonden mij daarin.
Mijn leider vertegenwoordigde mijn persoonlijkheid; in niets
was mijn innerlijk leven veranderd, een meester in concentratie
was daarin de levende vitaliteit. Grootscher en eenvoudiger had
ik het mij niet kunnen indenken. Hoe natuurlijk was het eigenlijk,
en toch hadden allen hiervan geen begrip.
De meesters gingen heen, maar ik met hen. Deze monsters wilde
ik volgen en wandelde voor en achter hen aan, doch zij zagen
mij niet. Als ik in deze wereld bleef, was er voor mij geen gevaar.
Daarenboven begreep ik thans hun zwakte en kon bepalen hoever
zij waren. Deze mogelijkheid van splitsen en geestelijke hulp
was hun niet bekend. Nimmer zouden zij deze krachten leeren
kennen, want zij zouden deze hulp niet ontvangen. Voor hen
was dit het doode punt, waarvan Dectar had gesproken. Wat zij
tot nu toe hadden ontvangen, was slechts een kleinigheid van
wat al die macht en de ruimte omvatte.
In den toestand waarin ik nu leefde, waren vele mogelijkheden
van splitsen, doch dit waren de werelden, die ik had leeren
kennen. En daarvan had Dectar verteld en dat wilde hij zich

eigen maken. Mijn leider had mij met de allerlaatste mogelijkheid
én wereld verbonden. En daaruit zouden zij wijsheid ontvangen,
doch door mij, naar niet eerder dan nadat ik gereed was.
Doordat ik mij op hen instelde, daalde ik in hen af en nam ik
hun gedachten en gevoelens over. Ik was hun allereerste slachtoffer,
nu gingen wij echter naar Dectar. Wij beiden stoorden
hun rust, want zij schonken ons hun volle aandacht. Ook zij
175
waren op hun posten in alles gereed. De stilte waarin zij leefden
en hun onverschillig-zijn, het doen alsof zij ons niet volgden,
was slechts schijn. In werkelijkheid volgden zij ons dag en
nacht, hun concentratie was op ons beiden gericht en zou dat
blijven. Op Isis zouden echter groote dingen geschieden.
Hun afschuwwekkend voortgaan maakte mij huiverig, maar ik
bleef toch mijzelf. Spoedig waren wij in Dectar’s cel en ik zou
zien, hoe mijn vriend mismaakt was. Dectar was in diepen slaap
verzonken. Eén van hen boog zich over hem heen, wat geruimen
tijd duurde. De meester stelde zich op zijn innerlijk leven in,
en de beide anderen volgden dit afdalen.

er is een andere persoon die dringt tot me door om wat te vertellen

Ik loop in het bosch. O, die Hans toch. Ik blijf wandelen. Ik heb in
lang niet gewandeld, ten minste niet ’s nachts. Het doet me goed. Ik ben
bezorgd voor Hans. Hoe is hij veranderd. Hoe driftig is hij thans. Als de
natuur ontwaakt, het leven gaat spreken, doet de persoonlijkheid gek.
Dit is 'n kwajongen. Hans gaat zijn tweede jeugd in. O, hoe gevaarlijk is
het! Mij niet gezien. Ik ga voelen, dat er vreemde dingen zullen geschieden.
Voor ons allen. Levenswaarheden zijn het, niet? Ik moet dat nog
onderzoeken. Wat' op jeugdigen leeftijd, in ons nog slaapt, komt tot ontwaken
wanneer ook het organisme — volgens moeder natuur dan —
groeit, wakker wordt. Ik geloof, dat wij eerst dan ons-zelf leeren kennen.
Voordien is het niet mogelijk en heeft ons-ja-onze liefde niets te betee-
43
kenen. Morgen zijn wij toch weer anders. Ik ga mezelf maar na. Eerst
wanneer een boom volwassen is, komen de vruchten. En dan moet je nog
maar afwachten of ze te eten zijn. Maar ze zijn er!
Is ’n mensch anders? De boom zijn we zelf! De vruchten zijn de
karaktereigenschappen.
Eén voor één komen ze tot groei en bloei. Ze zijn er
en ze zijn er niet! We kennen ze niet, omdat wij zelf veel meer zijn dan
we denken te bezitten. Wij menschen zijn ziel, geest en leven, en stof!
Dat is het masker, waar we tegenaan kijken. Boom wie ben je?

Hans is dalend, volkomen opgelost. Deze, die daar voor me zit, is 'n doodgewone straathond, heeft niets met echt ras uit te staan. Elkeen kent dit soort. En ik weet het. Hoeveel ouders hebben er hun kinderen niet door verloren? Als ze zélf gaan beginnen, hebben die ouders niets meer te zeggen. Raad is overbodig, blind zijn ze. We gaan bewust of onbewust de lijdende tegemoet.

En dat noemt zich psycholoog. Dat is ook nog psychiater en aanstonds professor. Ik zal er voor waken, dat hij René niet krijgt. Wat er ook gebeuren gaat, Hans krijgt onze René niet. René zal geen proefkonijn zijn voor Hans. Dat Karei er niet aan denkt, het doodgewoon vindt, begrijp ik. Hij ziet niet door dezen Hans heen. Dat is trouwens ook niet mogelijk voor ’n geleerde. René wordt beter René is ’n wonder en al komen er beroerde tijden, wij komen er. En hoe ze het ook zullen zien, ik krijg tóch y— ondanks alles, gelijk! Ze zullen het zien en hebben het te aanvaarden.

Ik krijg gelijk!

De natuur zegt me: „Zoo zal het dan zijn, Frederik. Maar zag je dat, Renétje? Zag je dat?”

Ik dank U! Ook al zijn er weinig brieven rond te brengen, ik dank U! Help me maar piekeren. Ik zal er over blijven waken, dat ik niet te oud word. Ik wil dit kinderlijke behouden en dat zal me redden!

in de duisternis en hoe wil je licht zien, als er duisternis heerscht? Mijn eerste indrukken in den geest waren geweldig. Ik lag op een hoogen berg en zag in een diep dal. Rondom dezen berg liepen smalle paden, om er boven op te kunnen komen. Een groot geluk doorvoer mij. Ik lag daar alleen; geen wezen zag ik, alleen in de verte wandelden menschen in de schoone natuur. Het was een prachtig vergezicht.

Ik zag millioenen menschen, allen beleefden slechts één iets, dat
het ongelooflijkste, het machtigste is, dat de ziel voelt en waarvoor
zij sterft, haar eigen leven offert en als „De Liefde” wordt
gevoeld. Toen zweefde ik naar den Tempel van Isis terug. Ik
bezocht de meesters, maar ik bleef onzichtbaar voor hen. Ik ging
thans in alle geheimen over, ze waren voor mij zichtbaar. In deze
kamers waren afschuwelijke moorden bedacht en uitgevoerd.
Eeuwen kon ik thans terugzien. Al die hoogepriesters zag ik nu
voor mij, de een kwam na den ander, zij volgden elkander op.
Hier leefde het gif van den Tempel van Isis en daar moest en
zou een einde aan komen en den tempel gereinigd worden. Hier
leefden hun daden, vele tafereelen zag ik voor mij. De priesteressen
en de priesters die men vergiftigd had en die ik als schimmen
waarnam, wachtten hier op vergelding. Ik begreep, dat zij
allen de wetten niet kenden, dit doelloos rondzwerven beteekende
onbewust-zijn in het leven, waarin zij waren. In hen lag
hartstocht en geweld, zij gingen ten onder en waren op aarde
reeds ten gronde gericht, omdat ook zij niet vrij waren van haat.
Dit bewustzijn behoorde tot de duisternis.
Tot de Goden bad ik om kracht, want ik voelde mij gereed, dit
alles te vernietigen. Met andere wijsheid keerde ik naar mijn
stoffelijk organisme terug en sloot de deuren van mijn ziel voor
iedere inwerking af. Voor niets stond ik nu open, alleen voor
de rust en de stilte van de „weide” en voor de wijsheid, die mij
het volle geestelijke bewustzijn gaf.
Mijn leider sprak geen woord tot mij, maar ook dat begreep ik,
hij behoefde mij niets te verklaren. Weldra viel ik in slaap en
toen ik in den morgen ontwaakte, voelde ik mij heerlijk uitgerust.
Ik riep Dectar tot mij. Toen hij bij mij binnentrad zei hij:
„Kan mijn meester aanvaarden, dat ik nog steeds in de ruimte
leef?”
Het was mij duidelijk, dat hij vanuit de ruimte tot mij sprak.
De meesters volgden ons en hij zei: „De Goden schonken mij de
318
groote vleugelen, waardoor ik mocht „ingaan”. Mijn ziel is vervuld
van de wijsheid, die ik daar heb ontvangen; een wijsheid
machtig en diep, zoodat er in mij dankbaarheid is, vreugde en
geluk, eenvoud en deemoed en de gevoelens van het ongeboren
kind, dat mij die heilige stilte gaf. Is mijn meester overtuigd,
dat het volwassen bewustzijn de vernietiging van deze stilte beteekent?
Kunt u aanvaarden, meester van Isis, dat het „ingaan”

is, het beleven van al die wonderen? Hoe beefde ik van ontroering, toen ik mijzelf leerde kennen en er een ander bewustzijn in mij kwam. Toen ik zag en voelde hoe de Goden ons hebben geschapen, begreep ik, dat dit het eenige is waardoor wij ontwaken. Die openbaring onderdrukte mijn menschelijk voelen en dagbewustzijn en wij gingen „in” om de wonderen te ontvangen, waardoor wij begrepen wat ons tot God terugvoert. Het is de „Liefde”, meester van Isis, alléén de „Liefde” kan Isis groot maken.
Op de weide kwamen wij tot het volle bewustzijn en allen, die als wij het wonder beleefden. Een kroon heeft geen beteekenis, wanneer de liefde niet is in hen, wier hoofden gekroond zijn.
Het machtige, dat een gevleugelde kan genieten buiten de aarde om, meester van Isis, raakt het onmetelijke vergezicht. Nu weet ik, dat de dingen, die ons menschen groot en gelukkig maken, alleen door het leven mogelijk zijn en het „ingaan” beteekenen.
Wie al die krachten verwaarloost, bewandelt een doodloopend pad, want wanneer alle zielen leven zooals wij, zal er een tijd komen, dat er geen zielen meer op aarde zijn. Toen wij dat leerden kennen, bogen wij onze hoofden en traden wij den „Tempel van Liefde” binnen en waren wij één met de werkelijkheid. In ons hart leefde de Lotus en wij werden gezegend.
Daarna keerden wij naar de stoffelijke wereld terug en mochten wij samen op wolken plaats nemen. Op een rustbed van energie en kracht zweefden wij door de ruimte, totdat de dag naderde en wij naar ons eigen huis moesten terugkeeren. Myra zegt, dat kronen geen beteekenis hebben en dat zij mij volgen wil en zal wachten tot onze zielen opnieuw worden verbonden en het eeuwige „ingaan” ons bezit is. Wij zijn gereed, meester van Isis.”
319,,,

giij doe’n wat al die minsche doe’n, die gek zun en zich gek beië op ’t graf, maor dat is toch niks meer?”
„Dat wet ik” ... komt er van Crisje” ... en kan hij zeggen:
„As vader hie’r boave is, moe’der, dan hèt giij daor ook niks meer te zuuke.”
Crisje denkt nu, maar hij is thans gereed voor de klap — voor haar ziel, leven en geest.
Ze vraagt nog: „...Met andere woorde?”... en volgt de tik:
„Da’k gin kerk en gin graf neudig heb um te beië, moe’der.
Van schrik laat Crisje ’n aardappel uit haar mond rollen, maar ze reageert al:
„Wat zèg giij mie’n daor?... Wat zèg giij, Jeus?”

„Now is ter niks te-Jeuse-moe'der! Ik gao nie't meer naor dèn Onze Lie've Heer in de kerk, maor ik gao naor dèn andere, regelrech naor um toe. Ik heb now gin kerk meer neudig!"
En alsof het nog niet genoeg is voor Crisje, volgt er nu: „Ik gao van now af aan ook nie't meer biechte, moe'der. As ter wat te biechte is dan hèk daor gin pastoor veur neudig. Ik biech derrek biij Onze Lie've Heer en daor hèk gin kerk veur neudig, aiij dat maor wèt en wik ow nów zegge!"
Crisje heeft de genadeslag gekregen. Ze heeft het verloren. Maar wanneer haar kinderen niet meer in de kerk komen, wordt er gekletst en zijn het heidenen. En dat moet niet! Wanneer ze hem nog iets te zeggen heeft, wat nu niet kan, omdat de kinderen binnen vallen, geeft ze hem:
„Kom is hie'r, Jeus, of néé! Van aoved praote wiij nog met mekaar"... is dat het ogenblik voor hem om na te denken en kan hij vertrekken. „Kom, Fanny, wij gaon naor Jan en Anneke."
Weg is hij. Het gans, ónmenselijke probleem valt van hem weg. Ineens is hij 'n doodgewoon kind, 'n jongen geworden die speelt, met z'n hond wil ravotten, maar hij weet het: 'n Graf is 'n graf, 'n kerk is 'n kerk, en het graf van vader is, ook al snapt hij nog niet alles... rond, lang, ook breed en hoog. Je gaat daarin naar links en rechts en dan? Is dat zo? Dan kun je José zien, Peter ook én vader! Nu hij alles bijna heeft verteld en Jan weet waar158 over hij piekerde, zegt Jan:
„En wat zei moe'der, Jeus?"
„Moe'der mot van aoved met mie'n praote, Jan."
„Zoo, is dat zoo."
„Jao, Jarb maor ik wèt 't al. Das veur Miets en Teun, wa, onze kindere. Maor da's nie't veur mie'n eiges."
„Heij dat vandaag uutgeprakiseerd, Jeus?"
„Jao, Jan."
„Hoe bü giij der dan uutgekomme?"
„Casje het mie'n geholpe, geleuf ik."
„Casje, zeg giij, dèn Casje Brunning?"
„Néé, dèn nie't. Laot mie'n nie't lache. Maor ik wèt nog nie't hoe 'k dèn zal noeme, Jan."
„Wie is dat, Jeus?"
„Wèt ik nog nie't, maor dèn sprik téége mie'n eiges."
Jan voelt het al, iets bijzonders krijgen zij te horen en vraagt vlug: „En waor is dèn dan, Jeus?"
„Dèn zit in mie'n lie'f, Jan?"
„Waor?"
„Hie'r!"... Jeus wijst naar de zonnevlecht en Jan gaat er iets van begrijpen — daar leeft nu het contact voor Jeus!
„En dat kui heure ook?"
„Net as wiij met mekaar praote, Jan."
„En toen buje der gekomme?"
„Now wèt ik 't, Jan. Ik wèt, da'k nooit meer gaat biechte biij menheer pastoor. Ik gao derrek naor Onze Lie've Heer toe, Jan."
Jan beeft van genot. Hij vraagt echter: „Maor de kerk dan,

Jeus?”
„De kerk, is krek ’t eigeste as de minsche die denke, dat ze dood zun en tóch lèève. De minsche die op ’t kerkhof beië, motte naor de kerk um te biechte ook. Maor de minsche die Onze Lie’ve Heer hie’r boave hebbe, hebbe ook de kerk nie’t meer neudig!”
„Maor mijnheer pastoor dan, Jeus?”
„Ik hèt dèn nie’t neudig, zeg ik ow! Ik kan tot de echte Onze Lie’ve Heer beië.”
„En ow vader dan?”
159

Met je Geest naar aarde verbinden wie kan spirit vernietigen

en zei, zoodat ik dacht gek te worden: „Vader, meester der meesters, hoofd van den Tempel van Isis, mijn leerling volgt de

wetten niet op.”
Dit waren leugens. Dectar beklaagde zich over mij ? Hij is gek, dacht ik. Toch bleef ik rustig, maar voelde mijzelf niet meer.
Dan stelden de meesters zich op mij in en ik werd gepeild. Ik stond hier als een kind, maar van mijn leider voelde ik niets.
Liet hij mij hierin alleen?
Mijn Vader doorboorde mij. Dan zei hij tot mij: „Waarom neemt gij uw taak niet ernstig op?”
Ik gaf geen antwoord.
„Gij zult spreken, leerling-priester.”
Ik zei, doch door een andere kracht die plotseling boven, in en om mij zweefde: „Ik weet waarlijk niet, waarom ik hier ben.
Ik ben mij van geen kwaad bewust en doe mijn best. Ik weet, hoe mijn leven is en ik ben de Goden dankbaar, omdat ik mag bijdragen om Isis groot te maken. Daarvoor zal ik mij geheel geven en mij al de wetten eigen maken. Ook zal ik trachten dieper en natuurlijker te denken en zal mij gereed maken. Als u mij deze genade wilt schenken? Ik zal dienen en mij met lichaam en ziel daaraan geven.”
„Kunt gij uw meester uw vertrouwen schenken? Wilt u hem in alles volgen?
„Als ik mijzelf van ontrouw beschuldigen kan, groote meester, zoo zal ik mijn hart doorsteken en mijn ziel aan de Goden offeren, of aan u vragen, hoe ik mij daarvan kan bevrijden, zoodat de wetten van den Tempel van Isis de mijne worden.”
„Gij zijt krachtig, maar nog heel jong. Gij moet weten, dat wij u helpen. Wij vragen volledige overgave, wij allen hebben u kunnen volgen en de klachten van meester Dectar zijn gerechtvaardigd.
Gij moet u duidelijker trachten in te stellen, vooral, wanneer gij rust en uw dagtaak ten einde is. Gij neemt rust en slaapt, doch in den slaap zult gij wakker blijven. In u is geen heilige ernst en gij speelt met uw leven.”
Er volgde diepe stilte en een opnieuw instellen op mij; mijn Vader zei: „Gij zijt nog niets, leerling, gij verdwaalt in uw eigen
258
leven en gij zijt geen kenner van den dood en uw pad is onbegaanbaar. Gij zoudt reeds groote vorderingen hebben kunnen maken maar er is geen ernst in u. Wij willen, dat gij dient en de wetten opvolgt. Ik begrijp nu waarom meester Dectar klachten over u heeft. Wij als de meesters van dezen Tempel willen, dat gij alles doet, om aan u zelf te werken. Ik acht, dat gij den dood niet kent en gij moet daarmede één zijn. Gij vergeet, dat gij tusschen leven en dood leeft.”
Tot Dectar zei hij: „Ga nu, meester Dectar, en volg mijn bevelen op.”
Ik volgde Dectar naar buiten, maar voelde hem niet, nog was hij voor mij onbereikbaar.
Mijn vriend was dood.
Het deed mij pijn en ik sleepte mij voort naar mijn cel terug.
Toen wij daar binnentraden schrikte ik. Waar mijn rustbed had gestaan, stond nu een doodkist. Deze kastijding begreep ik,

daarvan had Dectar mij verteld. Waarom werd ik gestraft? De warmte, die ik in hem had gevoeld, was nu uit hem weg. Ik kon wel schreien van smart en pijn.
Hij zei tot mij: „Ziet u, leerling-priester, de dood wacht u en gij kunt inslapen. Dit is om u één te maken met Zijne Majesteit den Dood. Gij zult hem nu leeren kennen, want daarachter leeft uw eigen weten en waarom gij hier zijt. Gij speelt een spel met u zelf. Maak u daarom één met hem en gij weet waarom dit is. Gij slaapt nu in een bed, dat ons allen wacht, doch gij leert hem nu reeds kennen. Hierin hoort gij zijn harteklop, dien men „dood" noemt en gij zult leeren hem te aanvaarden, zoodat heilige ernst in u is."
„Ben je het zelf wel, Dectar," vroeg ik mij af, „of ben je bezeten, of behoor je tot al die vreeselijke menschen, die ik hier heb leeren kennen?" Maar hij voelde mij niet, hij wilde mij niet meer voelen of begrijpen. „Welnu," zoo dacht ik, „heel goed, van nu af aan volk ik mijn eigen weg. Je bent voor mij dood."
„Ga in, leerling-priester van Isis en strek u uit en slaap, als gij denkt te kunnen slapen."
Ik keek naar hem en stond in gedachten, doch opnieuw zei hij:
259
„Ga in, leerling."
Ik legde mij in mijn doodkist neer. Op iederen hoek brandde een klein licht, mijn doodsbed was prachtig. Ik sloot mijn oogen. Op mijn lendedoek na was ik naakt. Mijn armen legde ik naast mij en ik voelde Dectar's hevige inwerking. Toen voelde ik een nieuwe wereld in mij komen, die mij één maakte met Zijne Majesteit den Dood. Inslapen was mij niet mogelijk en ik begon te denken. Allereerst bracht ik een nieuwen muur om mij heen, die van ons beiden was vernietigd. Ik moest nu aan mijzelf denken en de ernst van mijn hier-zijn voelen en begrijpen. Nog voelde ik Dectar, doch tevens, dat hij heenging. Toen dit geschiedde, dacht ik dat mijn hart brak.
Nu was ik alleen met den dood. Ik barstte in tranen uit. Den geheelen avond en tot diep in den nacht schreide ik en kon maar niet ophouden. Eindelijk kreeg ik mijn zelfbeheersching terug. Toch voelde ik mij wat ontspannen. Ik bouwde mijn eigen persoonlijkheid weer op en begon opnieuw te denken. Maar thans anders dan voorheen. Van mijn meester voelde ik mij geheel los en dit was, wat ik had trachten te bereiken.
Nu stelde ik mij op mijn nieuwen toestand in. Toch keerde ik weer tot hem terug en ik begon opnieuw vragen te stellen. Dectar was een demon of niet meer normaal. Als ik mij had vergeten, waarom had men mij dan niet vernietigd? Of moest ik nog grootere domheden begaan? Hoe meer ik dacht, des te onduidelijker werd alles wat met hem had te maken. Hoe mooi was onze band en ons één-zijn, maar daarvan was niets meer over. Voor mij was hij als een Vader en Moeder geweest en nu dit einde? Niets was er meer van over. Ik zou nu een eigen muur en bescherming opbouwen en daarin zou ik blijven. Van mijn leider voelde ik niets, wellicht was ook hij kwaad. Als dat zoo was,

geloofde ik niets meer en wilde ik zijn stem niet meer hooren
en behoorde ook hij tot de demonen. Hoe gevaarlijk was dit
leven. Toch nam ik mij voor, mij geheel aan mijn taak te wijden
en mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zou behalen.
In deze weinige uren was ik reeds een geheel ander mensch geworden.
Nu moest ik alleen verder gaan, maar ik tartte hen

en zei, zoodat ik dacht gek te worden: „Vader, meester der
meesters, hoofd van den Tempel van Isis, mijn leerling volgt de
wetten niet op.”
Dit waren leugens. Dectar beklaagde zich over mij ? Hij is gek,
dacht ik. Toch bleef ik rustig, maar voelde mijzelf niet meer.
Dan stelden de meesters zich op mij in en ik werd gepeild. Ik
stond hier als een kind, maar van mijn leider voelde ik niets.
Liet hij mij hierin alleen?
Mijn Vader doorboorde mij. Dan zei hij tot mij: „Waarom neemt
gij uw taak niet ernstig op?”
Ik gaf geen antwoord.
„Gij zult spreken, leerling-priester.”
Ik zei, doch door een andere kracht die plotseling boven, in en
om mij zweefde: „Ik weet waarlijk niet, waarom ik hier ben.
Ik ben mij van geen kwaad bewust en doe mijn best. Ik weet,
hoe mijn leven is en ik ben de Goden dankbaar, omdat ik mag
bijdragen om Isis groot te maken. Daarvoor zal ik mij geheel
geven en mij al de wetten eigen maken. Ook zal ik trachten
dieper en natuurlijker te denken en zal mij gereed maken. Als u
mij deze genade wilt schenken? Ik zal dienen en mij met lichaam
en ziel daaraan geven.”
„Kunt gij uw meester uw vertrouwen schenken? Wilt u hem
in alles volgen?
„Als ik mijzelf van ontrouw beschuldigen kan, groote meester,

zoo zal ik mijn hart doorsteken en mijn ziel aan de Goden offeren, of aan u vragen, hoe ik mij daarvan kan bevrijden, zoodat de wetten van den Tempel van Isis de mijne worden.”

„Gij zijt krachtig, maar nog heel jong. Gij moet weten, dat wij u helpen. Wij vragen volledige overgave, wij allen hebben u kunnen volgen en de klachten van meester Dectar zijn gerechtvaardigd. Gij moet u duidelijker trachten in te stellen, vooral, wanneer gij rust en uw dagtaak ten einde is. Gij neemt rust en slaapt, doch in den slaap zult gij wakker blijven. In u is geen heilige ernst en gij speelt met uw leven.”

Er volgde diepe stilte en een opnieuw instellen op mij; mijn Vader zei: „Gij zijt nog niets, leerling, gij verdwaalt in uw eigen

258

leven en gij zijt geen kenner van den dood en uw pad is onbegaanbaar. Gij zoudt reeds groote vorderingen hebben kunnen maken, maar er is geen ernst in u. Wij willen, dat gij dient en de wetten opvolgt. Ik begrijp nu waarom meester Dectar klachten over u heeft. Wij als de meesters van dezen Tempel willen, dat gij alles doet, om aan u zelf te werken. Ik acht, dat gij den dood niet kent en gij moet daarmede één zijn. Gij vergeet, dat gij tusschen leven en dood leeft.”

Tot Dectar zei hij: „Ga nu, meester Dectar, en volg mijn bevelen op.”

Ik volgde Dectar naar buiten, maar voelde hem niet, nog was hij voor mij onbereikbaar.

Mijn vriend was dood.

Het deed mij pijn en ik sleepte mij voort naar mijn cel terug. Toen wij daar binnentraden schrikte ik. Waar mijn rustbed had gestaan, stond nu een doodkist. Deze kastijding begreep ik, daarvan had Dectar mij verteld. Waarom werd ik gestraft? De warmte, die ik in hem had gevoeld, was nu uit hem weg. Ik kon wel schreien van smart en pijn.

Hij zei tot mij: „Ziet u, leerling-priester, de dood wacht u en gij kunt inslapen. Dit is om u één te maken met Zijne Majesteit den Dood. Gij zult hem nu leeren kennen, want daarachter leeft uw eigen weten en waarom gij hier zijt. Gij speelt een spel met u zelf. Maak u daarom één met hem en gij weet waarom dit is. Gij slaapt nu in een bed, dat ons allen wacht, doch gij leert hem nu reeds kennen. Hierin hoort gij zijn harteklop, dien men „dood” noemt en gij zult leeren hem te aanvaarden, zoodat heilige ernst in u is.”

„Ben je het zelf wel, Dectar,” vroeg ik mij af, „of ben je bezeten, of behoor je tot al die vreeselijke menschen, die ik hier heb leeren kennen?” Maar hij voelde mij niet, hij wilde mij niet meer voelen of begrijpen. „Welnu,” zoo dacht ik, „heel goed, van nu af aan volk ik mijn eigen weg. Je bent voor mij dood.”

„Ga in, leerling-priester van Isis en strek u uit en slaap, als gij denkt te kunnen slapen.”

Ik keek naar hem en stond in gedachten, doch opnieuw zei hij:

„Ga in, leerling.”
Ik legde mij in mijn doodkist neer. Op iederen hoek brandde een klein licht, mijn doodsbed was prachtig. Ik sloot mijn oogen.
Op mijn lendedoek na was ik naakt. Mijn armen legde ik naast mij en ik voelde Dectar’s hevige inwerking. Toen voelde ik een nieuwe wereld in mij komen, die mij één maakte met Zijne Majesteit den Dood. Inslapen was mij niet mogelijk en ik begon te denken. Allereerst bracht ik een nieuwen muur om mij heen, die van ons beiden was vernietigd. Ik moest nu aan mijzelf denken en de ernst van mijn hier-zijn voelen en begrijpen. Nog voelde ik Dectar, doch tevens, dat hij heenging. Toen dit geschiedde, dacht ik dat mijn hart brak.
Nu was ik alleen met den dood. Ik barstte in tranen uit. Den geheelen avond en tot diep in den nacht schreide ik en kon maar niet ophouden. Eindelijk kreeg ik mijn zelfbeheersching terug.
Toch voelde ik mij wat ontspannen. Ik bouwde mijn eigen persoonlijkheid weer op en begon opnieuw te denken. Maar thans anders dan voorheen. Van mijn meester voelde ik mij geheel los en dit was, wat ik had trachten te bereiken.
Nu stelde ik mij op mijn nieuwen toestand in. Toch keerde ik weer tot hem terug en ik begon opnieuw vragen te stellen. Dectar was een demon of niet meer normaal. Als ik mij had vergeten, waarom had men mij dan niet vernietigd? Of moest ik nog grootere domheden begaan? Hoe meer ik dacht, des te onduidelijker werd alles wat met hem had te maken. Hoe mooi was onze band en ons één-zijn, maar daarvan was niets meer over. Voor mij was hij als een Vader en Moeder geweest en nu dit einde?
Niets was er meer van over. Ik zou nu een eigen muur en bescherming opbouwen en daarin zou ik blijven. Van mijn leider voelde ik niets, wellicht was ook hij kwaad. Als dat zoo was, geloofde ik niets meer en wilde ik zijn stem niet meer hooren en behoorde ook hij tot de demonen. Hoe gevaarlijk was dit leven. Toch nam ik mij voor, mij geheel aan mijn taak te wijden en mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zou behalen.
In deze weinige uren was ik reeds een geheel ander mensch geworden.
Nu moest ik alleen verder gaan, maar ik tartte hen

wen en legt gij u bij alles neder. Het behoort dus bij mijn werk!'
"Heeft ieder mensch zijn beschermgeest?"
"Een ieder vindt in dit leven hem of haar, die den mensch steunt, zoodat de overgegane zijn leven aan deze zijde leert kennen. Het is anders niet mogelijk,' om u van uw aardsche leven vrij te maken. Ook ik ben op dergelijke wijze geholpen en zal daar steeds dankbaar voor blijven. Weet, dat wij elkander kennen, dat onze zielen verbonden zijn en verbonden zullen blijven. Wij zijn één, anderen zijn één en wij werken daarom tezamen voor één doel en dat is, u los te maken van l!_W. aardsche gedà.chtenleven. Gij volgt uw weg, ik volg u en ik doe groot werk door u te helpen, maar gij helpt mij, doordat gij dit eens aan de aarde zult mogen doorgeven."
"Is dat mogelijk?" vroeg ik.
,,Gij zult het beleven."
"Hoe geweldig is dat."
,,Het is Gods wil, iantos, dat dit geschiedt."
"Zijn mijn ouders hier binnengegaan?"
,,Ja, en ook zij zullen· terugkeeren."
Mijn God dacht ik, wie zal U kennen? Waarop Emschor zeide:
"Eens zult gij God leeren kennen als een Vader van Liefde. Nog voelt gij dit niet, toch komt het. Het leven dat gij zult aanvoelen, daarin ligt de kracht en daarin zult ge overgaan. Eerst dan, wanneer gij de sferen van licht zijt binnengegaan en Zijn Heilige Liefde u gelukkig maakt, zult ge dankbaar zijn en heilig ontzag gevoelen voor Hem, die ons aller Vader is."
"Wat raadt u mij thans te doen?"
"Ga verder, ik zal u volgen."
"Denkt u," vroeg ik nogmaals, "dat ik God zalleeren kennen?"
"Dat zal geschieden, want gij zoekt het goede. Doch gij zult eerst de diepte van uw eigen leven moeten begrijpen, om daarna wakker te worden voor een nog hoogere liefde. Steeds zult gij verder gaan om opnieuw neder te knielen en te danken. Thans ga ik u verlaten. Zoek steeds het hoogere."
"
Ik blijf thans voor u onzicht~ .
:r86
baar, doch gij weet dat ik dicht bij u ben en u in alles volg. Vaarwel, God zij met u."

Weer was ik alleen; ik was wijzer geworden en toch had ik maar een klein stukje van mijn weg afgelegd. Marianne en Roni zouden terugkeeren, zoo ook mijn ouders.

Mensch, mensch, ken u zelf. Deze woorden kwamen in mij op. De mensch was diep, onbegrijpelijk diep. Hoe zou men den menschop aarde kunnen kennen? Hij wist daar niet eens dat hij eeuwig leefde en nog veel minder dat men kon terugkeeren. De geestelijken der aarde dachten God te kennen, ~aar al die geleerden wisten van het eeuwige leven en van God niets af. Op aarde waren er geen Godskenners. Op aarde leefden slechts menschen die niet eens mensch waren. Een mensch behoorde zichzelf te kennen, eerst dan was hij mensch. Doch wie kon dit van zichzelf op aarde zeggen? Ik en millioenen anderen niet. Hoe beefd~ ik van al die wijsheid. De wereld van het embryo, van de ziel, van den mensch, wonderen waren het! Hoe kon ik den Schepper van al dit leven reeds dankbaar zijn en ik voelde ontzag, innig ontzag voor God.

Werd ik wakker? Ging er iets in mij veranderen? Het moest wel zoo zijn, het kon niet anders. Hoe overweldigend was de Schepper van hemel en aarde. En ik was, evenals alle menschen, goddelijk? Het was niet te begrijpen, niet te voelen. Roni was voor mij wakker gemaakt omdat ik dit zou beleven. Ik zou het niet hebben kunnen aanvaarden, als het niet was geschied. Zijn stem had ik gehoord en herkend en daarom moest ik wel gelooven. Maar Marianne was mijn ziel en zou de mijne blijven. Was di~ hetgrooteen machtige geluk dat mij wachtte? Het zou mij zoo gelukkig maken, dat wist ik zeer zeker. Eens zouden wij elkander terugzien, voor eeuwig waren wij dan één. Diep in mij lag dit groote en machtige geluk, mijn liefde voor haar, mijn tweelingzieL

God was rechtvaardig en zou wel weten waarvoor zij naar de aarde terug moest keeren. Wellicht zou ook ik dit eens mogen weten. Maar ik zou aan haar blijven denken, al duurde hc:;t eeuwen.

Door dit alles te mogen beleven leerde ik mijzelf kennen. Ik zou mijn best doen en mij die krachten eigen maken.

Venry. [redacted] Wij gaan opnieuw wandelen, ik vertel je dan van
i2r
verschillende wetten, maar wij blijven hem volgen.”
Zulks geschiedde, doch wij voelden niets bizonders. In verbinding zagen wij, dat de meester zichzelf voelde en niet meer aan het gebeuren dacht. Die zekerheid in ons was voor ons het bewijs, dat wij gereed waren. Onze muur was prachtig, ook al dreigde er steeds gevaar.
Den avond brachten wij door met een onderzoek, want Dectar wilde, dat ik buiten mijn lichaam ging, doch hij zou mij in slaap brengen. Dit was noodig voor den volgenden dag. Mijn eigen meester nam mij een eerste proef af.

Dectar keerde tot mij terug en zei: „Zie je, Venry, al de jaren, die andere leerlingen moeten volgen, slaan wij nu over. Wij kunnen nu reeds van je gaven gebruik maken. Door te denken en te voelen komen wij zoover, doch zij hebben daar tien jaren voor noodig en sommigen vijftien jaar. Maar er zijn er ook, die niets bereiken. Nu zal ik trachten jou in slaap te brengen en dan moet je mij vanuit die andere wereld zeggen, wat je ziet. Zou je dat willen, Venry?”
„Heel gaarne, Dectar. Zeg mij maar, wat ik moet doen.”
„Je gaat rustig op je rug liggen en je maakt je geheel leeg.”
„Blijf ik bewust, Dectar?”
[redacted]
„Vanuit die wereld, Venry, zal je met mij praten. Voel je, dat dit mogelijk is?”
„Ja, Dectar, ik begrijp je.”
„Welnu, als je daar bent, dan ga ik je vragen stellen. De meesters zullen het morgen doen, maar dan zijn wij gereed.”
122
Ik legde mij neer, Dectar nam aan mijn voeteneind plaats en stelde zijn concentratie op mij in. Oogenblikkelijk voelde ik mij moe worden en de slaap overviel me. Al dieper en dieper zonk ik weg en ik wist van niets meer af. Mijn organisme was nu in een trancetoestand gekomen, wat eigenlijk niets anders dan het in slaap zijn beteekende.
Dan ging ik waarnemen. Om mij zag ik licht. Toen daalde ik in mijn eigen organisme af en volgde de werking van mijn hart.

Daarna zag ik de bloedsomloop en de longen in werking, doch
die werking was tot vijf procent verminderd, omdat ik zelf de
stuwing, het innerlijke leven voor mijn stoffelijk organisme was.
Deze wonderlijke gewaarwording beleefde ik eenige malen.
Telkens daalde ik in mijn lichaam af, om de werking van alle
organen te volgen.
Zoo zag ik, dat de bloedsomloop versnelde, het hart sneller ging
kloppen en in mijn lichaam meer leven kwam. Maar die werking
was ik zelf, die thans buiten het organisme leefde. Mijn geheele
lichaam was innerlijk verlicht en die kracht dankte het aan
Dectar's concentratie, waardoor alle organen zichtbaar werden.
Hij vroeg mij naar hetgeen ik waarnam en ik hoorde hem zeggen:
„Hoor je mij, Venry?"
„Ja, Dectar, heel duidelijk." Mijn mond sprak deze woorden uit
door mijn wil en concentratie op de organen in te stellen; daarna
volgde het uitspreken van mijn gevoelens. Ook dit was voor mij
een nieuw wonder, een nieuw beleven, dat ik nog niet kende.
Het was wonderbaarlijk.
Dan zei Dectar: „Je moet je beter concentreeren en iets duidelijker
spreken, Venry. Voel je, wat ik bedoel?"
„Ja, Dectar, want ik zie, hoe dit spreken geschiedt. De stemorganen
ontvangen die kracht en werking van mij. Ik zie een
koord, Dectar, en dat koord gaat van mijzelf uit naar het stoflichaam.
Ik zit daaraan vast, je zal dat ook wel kennen. Wanneer
ik nu denk en wil praten gaat het als vanzelf, en neemt dat koord
mijn voelen en willen over. Het brengt het naar de andere organen,
waarvan de hersenen deel uitmaken en die hersenen doen

De dood mijner ouders.
In al dien tijd voelde en hoorde ik niets van mijn onzichtbaren
vijand, want ik werd door velen beschermd. De priesters waakten

i
I
en ook die andere kracht, die mij tot Lyra had gebracht, die haar
leider was en voor mij een groote hulp beteekende. De machteloosheid
van dien demon scheen daardoor volkomen. Aan hem
dacht ik niet eens meer.
Mijn ouders waren nu heel gelukkig; ik was heel anders, zooals

een kind van mijn jaren behoorde te zijn. Ik bleef nu heel rustig, maar kon soms, als volwassen menschen kunnen, diep denken en antwoord geven. Die gevoelens kwamen uit mijzelf voort en ik vond het heel gewoon. Door deze wijze gevoelens die in mij bleven, verwaasden al die vroegere gebeurtenissen en was er in mij rust en een ongekende stilte. Op een goeden dag nam ik evenwel weer andere verschijnselen in mij waar en ook deze waren niet tegen te houden.

Het begon met het eigenaardige gevoel, dat ik op aarde en weer „niet” op aarde leefde. Het was, alsof ik tusschen twee werelden leefde, zoodat ik mij gedeeltelijk op aarde en in die andere wereld voelde en dan traden die eigenaardige verschijnselen naar voren. Om dit te controleeren, kastijdde ik mijn eigen lichaam, doch voelde niet de geringste pijn. Sneed ik mij in mijn vinger, of ander lichaamsdeel, dan bloedde het maar heel even en het hield onmiddellijk op, hoe diep de snede ook was, die ik mij toebracht Ik toonde het aan mijn vrienden en ook zij probeerden het. Het resultaat was van dien aard, dat zij het niet weer deden. Daarna beleefde ik weer andere gebeurtenissen.

Hoe scherp de zon ook scheen, of het dag of nacht was, die andere wereld kon ik nu steeds waarnemen. Zelfs op den dag schitterde die wereld dooi- het zonnelicht heen en legde als ’t ware over al — het leven een dicht waas van paarse en violetachtige kleuren. Als ik dit verschijnsel aan anderen vertelde, bleek er niemand iets van te zien en waren zij zeer verbaasd.

Maar mijn oogen deden mij pijn en mijn Vader raadpleegde priester Dectar. Mij werden krachtige kruiden gegeven, waarmede ik mijn oogen moest betten, wat na zonsondergang zou geschieden. Hoe vreemd ook dit weer was, ik begreep waarom en waarvoor ik die behandeling na zonsondergang moest toepassen. In mij kwam het gevoel, dat de zonnestralen op deze,

hoewel krachtige kruiden, een overheerschenden invloed hadden. Na zonsondergang losten die krachten vanzelf op. Ook dacht ik, dat mij die kruiden niet zouden helpen, omdat dit zien van binnenuit geschiedde en ik daardoor een verandering in de natuur kon waarnemen.

Ik deed dan ook alsof ik gehoorzaamde, maar gebruikte de kruiden niet. De beteekenis van de kruiden drong niet tot mij door.

Toen echter die gedachten in mij kwamen, voelde ik, dat er iets aan mijn denken en voelen haperde en dat het misschien wel geheel onjuist kon zijn.

Priester Dectar wist van mijn voelen en denken af, waardoor ik begreep, dat mijn doen en laten zelfs op afstand werd gevolgd. Hij kwam tot mij, omdat ik niet meer naai’ den Tempel ging.

„Waarom volg je mijn bevelen niet op, Venry?”

Ik stond hem verbaasd aan te kijken en gaf geen antwoord.

„Kom, Venry, wij zijn toch vrienden. Waarom gebruik je de kruiden niet? Ze zijn om de oogen te versterken en de zenuwen

weer krachtig te maken. Je kijkt te veel in de zon en dat mag je niet doen.”
De priester wist alles van mij.
„Je ziet, Venry, wij zijn geheel één en daardoor weet ik wat je doet. Je moet nu naar mij luisteren, want je eigen gedachten zijn niet zuiver. Waarom heb je die gevoelens niet opgevolgd? Die gedachten waren heel goed en de juiste. Zal je in het vervolg goed opletten, welke gedachten van ver weg in je komen en welke jezelf toebehooren? En je kunt het voelen, Venry, die krachten zijn in je aanwezig. Dit zijn evenwel proeven, Venry, en daardoor zijn wij geheel één; dat zal je later duidelijk worden. Straks kom - je bij mij en dan gaan wij samen veel wandelen en dan zal je heel veel leeren. Maar vertel mij eens, Venry, waarom je de kruiden niet gebruikte?”
„U weet het immers, waarom ik het niet deed?”
„Ja, dat is goed, doch ik wil het van jou hooren, Venry.”
„Ik voelde, dat mij de kruiden niet zouden helpen, omdat dit van binnenuit tot mij kwam en ik in die andere wereld leefde.”
„Heel goed, Venry, maar je ziet het, die andere gevoelens had

r. Erica’s oogen-tranen al. Hij
191
„Door de
„Welke?"
„Die van
„Bewuste
zeggen?”
staat op en legt zijn mooie handen op haar hoofd. Onmiddellijk is dit
leven gereed en antwoordt:
„Natuurlijk, Vader. Begin maar ergens over.”

Die mensen die zorgverzekering beroep doen

laat gewoon hun mensen voor de gek houden

Met je Geest naar aarde verbinden wie kan spirit vernietigen